

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

TĒVU, MARIJONU, BENDRADARBIU, SAVAITRAŠTIS

KRISTUI IR
BAŽNYČIAI
1909-1959

1959 M. LIEPOS (JULY) 18 D.
NR. 29 39-JI METAI

IX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija

Luko 19, 41 - 47

Lekcija

I Kor. 10, 6 - 13

ANUO metu: Jėzus, prisiartinęs prie Jeruzalės ir matydamas miestą, verkė jo ir sakė: Kad gi ir tu ir tai šitą savo dieną pažintumei, kas tau neša ramybės, o dabar tavo akims paslėpta! Nes ateis tau dienų, kad neprieteliai apves tave pylimu, apguls tave, suspaus tave iš visur, parblokš žemėn tave ir tavo vaikus, kurie yra tavyje, ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto. Įėjęs į šventyklą, jis pradėjo varyti laukan parduo-dančius joje ir perkančius. Jis jiems sakė: Parašyta: Mano namai — maldos namai, o jūs padarėte iš jų galvažudžių lindynę. Jis mokė kasdien šventykloje.

BROLIAI: Negeiskime pikta, kaip kad jie geidė. Nebūkime stabų garbintojai, kaip kai kurie iš jų, kaip yra parašyta: Žmonės sėdosi valgyti ir gerti ir kėlėsi žaisti. Nepaleistuvaukime, kaip kai kurie iš jų paleistuvavo ir viena diena žuvo dvidešimt trys tūkstančiai. Negundykime Kristaus, kaip kai kurie iš jų gundė ir žuvo nuo žalčių. Nemurmėkite, kaip kai kurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo žudytojo. Visa tai jiems atsitiko kaip vaizduotas pamokymas, parašyta gi mums įspėti, kuriems tenka gyventi amžių pabaigoje. Taigi, kas tariasi stovis, težiūri, kad nekristų. Jūsų nebuvo užpuolusi pagunda, viršijanti žmogaus jėgas. Dievas yra ištikimas; jis neleis jūsų gundyti virš jūsų jėgų, bet dar padarys tokią išėitį iš pagundos, kad galėtumėte ją pakelti.

M A S T Y M A S

Mąstymas yra minties malda, taikant savo gyvenimui mąstomas tiesas. Nesimeldžia vien piktosios dvasios ir gyvuliai. Žmonės meldžiasi.

Jeigu apsileidi maldoje ir nebedarai mąstymo, tai tas apsileidimas, o ne kas

kita, nustums į amžiną nelaimę. Šv. Teresė Avilietė moko, jog net sunkiausiai nusikaltęs žmogus, jei paves bent 15 minučių mąstymui kasdien, būtinai pasitaikys ir atsivers į Dievą, o jei jis ir toliau tęs toje lavyboje, — bus išganytas.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$3.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor Rev. J. Sakevičius, M.I.C.

Jo Šventenybē
Popiežius Jonas XXIII

TIKĖJIMO UGDYMAS

Kun. J. Domeika

Tikėjimas nėra vien žmogaus pastangų ir darbo produktas. Tikėjimas yra dieviškosios malonės sėkla, pasėta žmogaus sieloje, ten prigijusi, auganti ir vaisius nešanti. Taigi žmogaus ir tikėjimo santykiai yra panašūs, kaip dirvos ir sėklos. Yra gerų sėklų ir gerų dirvų; yra tačiau blogų sėklų ir blogų dirvų. Dėl dieviškosios sėklos gerumo netenka kelti abejonių. Dirvožemis tačiau, kur ta šventoji sėkla krinta, gali būti įvairus. Kaip šv. Rašte skaitome, viena sėkla krito ant uolos, kita — į erškėčius, trečia — ant kelio, ketvirta — į derlingą žemę. Tik ši pastaroji neša gausų derlių. Užtatai kiekvieno žmogaus rūpestis ir pastangos turi būti kreipiami ta linkme, kad tas dieviškojo tikėjimo pasėlys rastų sau gerą dirvožemį žmogaus sieloje, galėtų išdygti, tarpiai augtų ir gausiai neštų derlių.

Praeituose rašiniuose buvo kalbėta apie palaimą, kurią neša tikėjimas į Dievą tiek atskiram žmogui, tiek visai žmonijai, ir apie tą nelaimę ir prakeikimą, kurį neša netikėjimas. Nėra reikalo tad apie tai vėl kalbėti. Tačiau yra didelis reikalas kalbėti ir rašyti apie tos didžiosios, brangiosios Dievo dovanos — tikėjimo ugdymą, apie jo saugojimą ir pagarbą. Tikėjimas turi daug visokių priešų, apie kuriuos buvo kalbėta praeitą kartą, tačiau jie visi susirenka į vieną vietą ir iš čia žygiuoja į kovą. Ta tikėjimo priešų koncentracijos vietovė yra apgaulingoji žemiškosios laimės pilis. Gyvenimas žmogui pasiūlo antai ranka pasiekiamų gėrybių, apgaunančių, menkaverčių pigių, nykstančių; trumparegis žmogus jomis susižavi ir ilgai nefilosofuodamas prie jų puolasi. Mat, pražūtis angelas moka gudriai žmogų apgauti, kaip anas gudrusis kanadietis, kuris norėdamas greitai ir lengvai nusikratyti šiūkšlėmis ir liekanomis, jis jas sušluoja, surenka ir įvynioja į pakietukus, aplenkia blizgančiu popieriumi ir dar kaspi-

nėliu papuošia. Tada jis tuos "prezentų" pakietus išmėto pakelėje. Jis mato ir skaniai juokiasi, kaip keleiviai sustabdo automobilius, vogčiomis tuos pakietus surenka ir vėl skuba su laimikiu...

Dvasinė trumparegystė sukliudo pamatyti amžinuosius gėrius, bet užtat tušties blizgučiams žmogus tampa godus. Žmogaus akis ir širdis nesižavi turtais "kurių kandys neėda ir rūdys negadina". Todėl gyvenime ir sutinkame tiek daug trumparegių žmonių: jie mato blankią šviesą, kuri tik keletą žingsnių tenušviečia, tačiau nemato t i k r o s i o s saulės šviesos, kuri visą pasaulį apšviečia; jie trokšta ir siekia kūno džiaugsmų laimės, kuri yra tik apgaulingasis mirażas ir kurios niekas nepasiekia, tačiau netrokšta ir nesiekia tikrosios laimės, kuri yra reali, amžina, tobula ir pasiekiamą. Ši dvasinė trumparegystė yra pavojingiausia dvasinė liga.

Čia prisimenu kažkada girdėtą atsitikimą, kaip pas vieną misionierių ateina netikintis žmogus ir prašo, kad jam "suteiktų" tikėjimą. Jis skaitęs ir girdėjęs, jog tikintys žmonės gyvenime esti daug laimesnes už netikinčius. Tas netikintis skundėsi misionieriui, jog turtų ir prabangos jam netrūksta, bet laimės gyvenime nerandąs. Misionierius tuoj nustatė ligos rūšį; jis ant popierio užrašo žodį — Dievas. Paskui paima auksinę monetą ir ja uždengia šį žodį. Netikinčiojo tada paklausia: "Ar, tamsata, matai, kas čia parašyta"? "Ne, nematau". Tada nuima auksinę monetą ir vėl klausia: "O dabar, ar matai tą žodį"? "Taip, dabar matau; ten užrašyta — Dievas". Misionierius netikinčiam paaiškina: "Mielas prieteliau, nematei Dievo vardo pradžioje, nes tarp tamstos akių ir Dievo buvo aukso gabalas. Pašalink iš savo širdies mamonos meilę, tada pamatysi ir pamilsi Dievą".

Daugelis netikinčiųjų nemato Dievo, nes tarp jų ir tarp Dievo yra kokia nors aukšta pagundų siena arba neper-

matomas nuodėmių rūkas. Tačiau visokios tikėjimo kliūtys nėra nenugalimos; jos nėra tokios didelės, jog žmoniškų jėgų nepakaktų joms pašalinti.

Kada skaitome šventųjų gyvenimų aprašymus, ten matome, kokias klampias pagundų pelkes, kokias tamsias nevirties naktis, kokias pavojingas bandymų prarajas jiems tekdavo prakeliauti. Kartais net jų stiprus ir didis tikėjimas lyg ir susvyruodavo vis iš jų lūpų pasigirdavo skundo žodžiai. Tačiau galų gale tie dvasios milžinai, pro visus pavojus drąsiai ir garbingai praėję, aukštai iškeldavo pergalės vėliavą, kad visi matytų ir prisimintų: gyvenimas yra sunki kova; narsieji laimi, bailiai pralaimi.

Neužtenka savo tikėjimą branginti ir saugoti nuo jo priešų; jį reikia ugdyti, stiprinti, brandinti. Būtų juokingas ir neišmintingas elgesys, jei antai senyvas žmogus mėgintų užsivilkti rūbus, kuriuos jis dėvėjo dar vaikystės dienose. Išaugta. Netinkama. Daugelis tačiau šitokiais neprotingais bandymais užsiima tikėjimo srityje. Jie mėgina pasitenkinti tuo tikėjimu, kokį turėjo vaikystėje, nežiūrind kad kitose gyvenimo srityse buvo progresuota, tobulėta, šviestasi, skaityta, mąstyta. Religinis pažinimas tiek atsiliko, kad protas tikrai kaikurių tiesų jau gėdinasi, nes nebepajėgia jų suderinti su savo moderniška pasaulėžiūra. Tada jam atsirodo, kad tikėjimas nesuderinamas su mokslu. Tada toks pilnai užaugęs žmogus, gal būt net ir koks žymus, profesionalas, bet įsivilkęs į vaiko drabužėlius, negali pasirodyti viešumoje: bijo pajukos iš savo kolegų, iš kitatikių ar betikių. Jis puikiai žino, kad savo tikėjimo nepajėgs apginti, jei bus kieno užpultas. Užtatai su savo užmirštu, apleistu ir "nemodernišku" tikėjimu ir neišdrįsta toks žmogus pasirodyti viešumoje. Toks silpnas tikėjimas jam mažai gelbės, kai toji pagalba bus labai reikalinga ir kai jos iš niekur kitur negaus. Tada moralės nuostatai bus nepakeliamai sunkūs ir negyvenimiški, tada Die-

vo ir Bažnyčios įsakymai pasirodys peržiaurūs ir eiliniam žmogui neišpildomi; pasninkai, išpažintis, sekmadienio pareiga, maldos, saviuoka — viskas atsirodys nereikalinga, negyvenimiška ir nemoderniška. Tada jau bus beveik nieko nelikę, kas mūsų tikėjime yra šventa ir didvyriška. Toks tikintysis bus tik pakrikštytas pagonis. Pakalnėn riedėti yra lengva. Šitokio riedėjimo būdu prarandama ir tikėjimas. Užtatai labai yra svarbu tikėjimą ugdyti: rūpintis, kad toji ugnelė, paties Dievo žmogaus sieloje uždegta, neužgestų; kad tylusis sąžinės balsas nenutiltų; kad žingsniai ne pakalnėn, bet kalnan mus vestų ligi pat amžinosios Tėvynės šviesiųjų var-
tų.

Rūpestis tikėjimo išlaikymu ir savo sielos išganymu, neatneš gerų rezultatų, jeigu bus pamirštas svarbiausias dalykas, — kad šio antgamtinės prigimties uždavinio išsprendimu yra reikalinga ir antgamtinė pagalba, Dievo malonė. Vokiečių teologas P. Lippert šiuo klausimu rašo: "Dievo malonė pripildo, nušviečia, pakeičia visą žmogiškąją būtį: mūsų mintis ir norus, mūsų pojūčius ir net pasąmonę. Tenebandu suprasti Dievo malonę tas, kas nemyli paties Dievo." Kitoje vietoje jis rašo: "Mes būtume veltui Dievo sutverti, veltui gyventume, amžinai pražūtume, jeigu nebejaustume tų gaivinančių Dievo malonės spindulių, kurie sielą kiaurai peršviečia".

Iš tikrųjų žmogus be Dievo malonės yra bejėgis. Pagundų ir nuodėmių liūtys jį paskandintų. Su Dievo malone mes esame drąsūs, energingi, veržlūs, mūsų darbo vaisiai gausūs; tada su šv. Povilu galime šventai pasigirti: "Visa galiu tame, kuris mane stiprina". Dievo malonei padedant, aš galiu giedoti Dievui padėkos himną, nors širdis ir kojos sukruvintos, gyvenimo erškėčiuotu keliu bekeliaujant; aš galiu ištesėti pašaukimo sunkias pareigas nešdamas; aš galiu rasti prasmingą atsakymą į kiekvieną skaudžią gyvenimo mįslę; tačiau svarbiausia — Dievo malonei pa-

KUN. JUOZAS VAITKEVIČIUS, M. I. C.

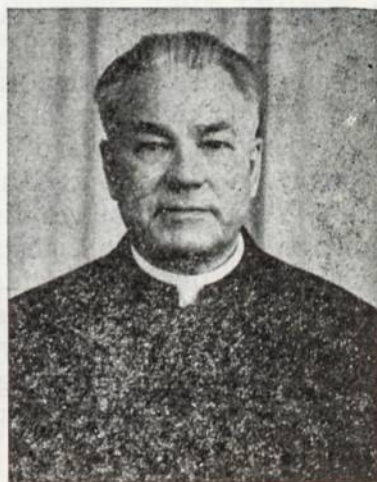
Kun. J. Mačiulionis, MIC

Dešimt metų jau prabėgo, kada Dievas pašaukė pas save gilaus mokslo ir daug nusipelnusį tėvų marijonų kongregacijoje kun. Juozapą Vaitkevičių, M.I.C. Su tėvu Vaitkevičium muđviem teko dirbti kartu ir misijose ir tėvų marijonų seminarijoje. Bet man didelį ir neužmirštamai gilų įspūdį padarė jo sakytas Aušros Vartuose mano primicijose pamokslas. Kaip šiandien atsitemu jo palyginimą primicijų dienos Kristaus atsimainymui ant Taborokalno ir tolimesnio kunigo gyvenimo Kristui nešančiam kryžių į Kalvarijos kalną. Sunkiausias būva kunigo kryžius, kada užmiršta jį ne vien žmonės, kuriems jis ilgai ir uoliai tarnaudavo, bet kada jį apleidžia jo artimieji kunigystės draugai. Kunigui nereikia nusiminti, bet kaip jo mokytojas ir išganytojas Kristus, būti pasirengusiam tobuliausią auką iš savęs padaryti, jeigu Dievas jos pareikalautų.

Lietuvoje, Naumiesty, kur klebonavo kan. V. Vizgirda, 1927 metais man teko su tėvu Vaitkevičium vesti misijas. Su tokiu pilno išsilavinimo kunigu turėjau baimės, kad mudu nesutarsim. Bet jis man leisdavo sakyti pirmą pamokslą, o pats visados sakydavo antrą, ir tad man teko iš jojo daug pasimokyti, kaip sakyti misijų pamokslus. Jo pamokslo turinys, kalba ir išvados būdavo tokios, iš ko galėdavau daug pasimokyti. Iškart aš labai bijodavausi, bet tėvo Vaitkevičiaus drąsa man padėdavo baimę nugalėti ir drąsiai kalbėti iš širdies.

Man teko geriausiai pažinti tėvą Vaitkevičių seminarijoje, kada kartu čia mokytojavom 1934—39 m. Tėvas

dedant, aš galiu išsaugoti nesužalotą tikėjimą, eidamas grubiu ir tamsiu gyvenimo keliu, nešdamas jį, laikydamas jį savo rankose, kaip kokią brangią kristalo skrynelę, kurioje sudėtos santautos amžinajai laimei pirkti.

A. a. kun. J. Vaitkevičius, M. I. C.

Juozas turėdavo labai aiškų metodą perduoti klierikams gilų teologijos mokslą. Visi klierikai jam pripažindavo pirmenybę mokslo srity. Mirus kun. V. Kulikauskui, kun. Vaitkevičius tapo Seminarijos rektorium. Jis ne tik mokino gerai klierikus, bet mes jaunesni profesoriai taip pat daug iš jo išmokome, kaip aiškiau perduoti klierikams teologijos mokslą.

1939 metai tėvui Vaitkevičiui buvo tur būt laimingiausi, nes tuomet buvo įšventinti 6 jojo išauklėti klierikai kunigais. Šie ir kiti tėvo Juozapo auklėtiniai, dabar dirbdami įvairiose srityse, perduoda nemaža tėvo Vaitkevičiaus gėlios mokslo dvasios žmonėms.

Paskutinis tėvui Vaitkevičiui mano patarnavimas buvo pora savaičių prieš jojo mirtį. Nuvykau iš Marianapolio į Bostoną pas kun. Pr. Virmauską parsivešti namo misionieriaus po jo trijų dienų pamokslų, paruošiant žmones šv. Petro, vietinės bažnyčios globėjo, šventei. Kun. Virmauskas man pranešė, kad misionierius pamokslus gerai pasakė, bet, tuojau po to, kitą rytą rado jį po širdies atako iš lovos iškritusį ant grindų. Važiudami iš Bostono į Marianapolį mudu nuoširdžiai pasikalbėjome apie tėvų marijonų įvairias problemas.

KAIP GYVENA TRAPISTAI

A. Diemedis

Nevienas būsimė girdėję apie labai griežto gyvenimo vienuolius trapistus, bet nedaug kam bus tekę arčiau žvilgterti į tą stebėtiną vienuolinį gyvenimą. Vieno New Yorko dienraščio (Dienos naujienų) bendradarbis buvo gavęs specialų leidimą keturias dienas pagyventi pas Amerikos trapistus jų vienuolyne, pavadintame Genesee slėniu, netoli Rochesterio. Jo įspūdžiai verti ir mūsų dėmesio.

Iš ko kilo vardas?

Beje, iki paskutiniojo pasaulinio karo trapistų Amerikoje, berods, nebuvo: kylanti krašto gerovė su įvairiausiom gyvenimo galimybėm nebuvo palanki griežtam atsisakymui nuo gyvenimo. Dabar šiame krašte yra per tūkstantis trapistų, kurių daugumą sudaro buvę kariai, matę paskutiniojo karo baisumus ir todėl, galima sakyti, visai nesunkiai pajėgę mesti šį pasaulį ir jo viliones.

Pats žodis trapistas nieko bendra neturi su žodžiu trapus, kas greit trupa ar lūžta, priešingai, tai yra labai kieto gyvenimo pavadinimas. Kilęs tas žodis nuo prancūzų vietovės La Grande Trappe, Normandijoje, kas lietuviškai reikštų

Po savaitės sustiprėjęs tėvas Juozapas išvyko į Marian Hills seminariją ir čia 1949 metais liepos 17 d. Dievas pašaukė jo sielą suteikti jai apaštalo atlyginimą. Žmonės atsimena tėvą Vaitkevičių ne vien iš jojo sakytų įdomių ir gražių pamokslų, bet taip pat ir iš jo parašytų knygų, ypač iš 4 tomų "Gyvoji Dvasia". Šis didis ir gilių minčių mąstymams veikalas neleis, kad tėvo Vaitkevičiaus atminimas n y k t ū, bet žmonės, jį skaitydami ir juo naudodamiesi, prisimins, kad šis garbus Dievo kunigas ir uolus misionierius dar neužbaigė savo apaštalavimo darbo. Jis kalbėte kalba dabar per "Gyvoji Dvasia" veikalą į tuos žmones, kurie jį skaito.

didieji spąstai ar tokios didelės iš viršaus užkrentančios durys. Iš tikrųjų gi tuo vardu buvo pavadintas reformuotų arba sugriežtintų cistersų vienuolynas.

Trapistų ryšys su praeitim

Jei dar toliau eitume į istoriją, į praeitį, rastume, kad cistersai buvo benediktinų ordino šaka, išaugusi vienuoliktojo amžiaus gale Burgundijoje, šių dienų šiaurės Prancūzijoje, kur pagal vienuolyno vardą Cistersium ir vienuoliai buvo vadinami cistersais. O šv. Benediktas dar šeštajame amžiuje kūrė pirmuosius Europos vienuolynus su dideliu pasėkmingumu. Cistersų gi steigėjas buvo šv. Robertas. Vienas žymiausių cistersų dvyliktajame šimtetyje buvo šv. Bernardas, vadinamas iš Clairvaux, pagal vienuolyną, kurio jis buvo viršininku, nors gimęs buvo vietovėj, vadinamoj Fontenelė, tai yra šaltinėlis. Bet anuo vardu tas didysis šventasis plačiai žinomas, o šaltinėlis, kaip sakoma, taip ir išseko, liko užmirštas.

Trapistų pirmataku buvo ir Lietuvoj

Kiek pasekę istoriją, matom, kad Amerikoje naujai įsikūrę trapistai yra senų europinių vienuolių kaip ir palikuonys ar giminaičiai. Kad ir daug amžių praėjo, tačiau dvasinio tobulumo ilgesys liko gyvas iki šiai dienai, net čia pat netoli mūsų.

Beje, trapistų pirmataakai cistersai yra buvę ir Lietuvoje. XVI—XVIII šimt. yra buvę jų keturi vienuolynai įvairiose, daugiausia pietinėse, Lietuvos dalyse. Rusų carai juos uždarė pe-reito šimtmečio pradžioj su kitais vienuolynais. Paskesniais laikais jie nebeatsikūrė mūsų tėvynėje. Pirmasis senųjų prūsų, lietuvių giminaičių, vyskupas Kristijonas 12-me šimt. irgi buvo cistersas. Kas žino, gal, būdamas Romoj Laterano susirinkime 1215 m., jis buvo susitikęs ir su šv. Pranciškum, kurs ten tada buvo ir rūpinosi pranciškų steigimu ir galėjo jam daugiau pa-

pasakoti apie mūsų protėvius anais laikais.

Sielos ramybė ir pasaulis

Bet grįžtame prie šios dienos trapistų. Kągi minėto laikraščio bendradarbis Pilypas Santora daugiau apie juos patyrė?

Sielos ramybė esanti svarbiausia žymė tų vyrų, kurie paliko pasaulį su jo visais patogumais ir malonumais, su vandenilio bombomis ir kelionėmis į mėnulį ir žvaigždes. Griežtas ir kontempliatyvinis, arba apmąstomas, gyvenimas duoda jiems tą sielos ramybę. Seniau cistersai, kaip pranciškonai ir kiti ordinai, buvo nuėję į misijas, apaštalavimą žmonėse, bet trapistai, griežtosios observancijos cistersai, nuo to atsisakė, pasiliko prie vidaus darbų ir maldos, už save ir už pasaulį. Malda už pasaulį yra vienintelis ryšys, kurs juos riša su paliktu pasauliu.

Kad bereikalingai nedrumstų sielos ramybės, laikosi tylos, net vartoja pasikalbėjimą ženklais. Žinoma, tylos priešaikos nedaro, kaip laikas gal mano. Taipgi gal laikas klaidingai vaizduojasi, kad silpni, paliegę jieško vienuolinio gyvenimo. Kaip tik priešingai, trapistai, kuriuos anas žurnalistas matė, buvę fiziškai stiprūs ir sveiki vyrai, nepaniurę, bet dargi su humoru, su linksmu nusiteikimu. Nėra abejonės, sako toliau jis, kad tik pasišventimas tokiam dideliame tikslui, kaip Dievo jieškojimas, daro trapistą linksmą ir laimingą.

Asketinis gyvenimas — Dievo garbei

Žinoma, pašaukimas turėjo būti stiprus į tą luomą, kur reikia dėvėti šiurkštų rudą rūbą, sunkius darbinius batus, duoti nuskusti galvą, kelti trečią valandą nakties, miegoti plieno celėje ant kieto šiaudų matraso punktualiai nuo septintos valandos vakaro, kada tik prasideda likusio pasaulio vakarinis gyvenimas su televizijom, restoranais ir pasilinksminimais.

Su pasauliu jau jų neberiša nei laikraštis, nei televizija, nei radijas. Tik vienuolyno viršininkas tegauna savo paskirčiai reikalingus laikraščius, jų ištraukas pateikia ir savo "šeimynai". Trapistai neturi to, ką mes vadiname rekreacija, arba maloniu poilsiu, kai ir šiaip ir kitaip pasimėgaujama. Daugių daugiausia per Kalėdas gauna truputį kietų saldainių prie kasdieninės monotoniškos dietos, kuri daugiausia susideda iš virtų daržovių — trapistai nevalgo mėsos, kiaušinių ir žuvies, taigi, pasakytume, yra griežti vegetarai, bet jie tai daro ne dėl kūno gerovės, bet dėl dvasios išlaisvinimo, jos artinimo prie Dievo.

Ar jie visai nutraukę ryšius su namiškiais? Ne. Jie gali parašyti laišku, bet tik keturis kartus per metus, o gauti gali, kiek atsiunčiama. Kartą per metus, trijų dienų laikotarpy, juos gali aplankyti tėvai ar kiti giminės. Tada ir dirbti nereikia. Kai kurie tėvai kartais apgailestauja, kad sūnus "prarado" savo gyvenimą. Bet atgal grįžti nebesugundo nė gražiausi pasiūlymai.

Bus daugiau

Šiomet yra 50 metų nuo Tėvų Marijonų Kongregacijos atnaujinimo. Arkiv. J. Matulaičio - Matulevičiaus mintis: "Visame Dievo jieškoti, viską didesnei Dievo garbei daryti, į viską Dievo dvasią inėsti ir viską ja paremti" sužavėjo vyrus, kurie jau 50 metų toje dvasioje tarnauja Dievui ir visuomenei.

Jeigu jauti Dievo šaukimą į dvasinį luomą, būti kunigu arba vienuoliu broliuku, kreipkis šiuo adresu:

Marian Hills Seminary
Clarendon Hills, Ill.

Liliya Marija Kubaitytė

Mažoji apaštalė. Prieš du metu Willow Springs, Ill. mirė Liliya Marija Kubaitytė, turėdama tik 7 ir pusę metų. Mergaitė sirgo kaulų vėžiu. Jos gilus tikėjimas stebino visus. Savo ligą ir mirtį ji aukojo didžiomis žmonijos intencijomis. Vysk. V. Brizgys parašė jai laišką, kad ji savo maldas ir kentėjimus paaukotų už komunistų pavergtą Lietuvą. Šio prašymo mergaitė buvo giliai paveikta ir ji kalbėjo savo tėvams: "Komunistai nori atitraukti žmones nuo Dievo meilės. Jeigu aš savo kentėjimus paaukosiu už juos, tai ar nebus taip, lyg kad aš pati keščiau kartu su jais?" Gili Jėzaus meilė įgalino ją priimti ateinančią mirtį, kaip dalyvavimą Jėzaus mirtyje. Ji padarė testamentą, kad visi jos žaislai ir santaupos būtų atiduoti vyskupui Sheen, kuris juos panaudotų misijų vaikams. Mergaitei buvo leista ankščiau prieiti šv. Komunijos, ir ji mirė šv. Jėzaus širdies šventėje.

Pasikalbėjimai prie ežero

MYLĖKIME MŪSŲ PARAPINES BAŽNYČIAS

Pavasaris buvo šaltas, ir dabar, bent pagal kalendorių, vasara jau yra prasidėjusi. Vis šaltokos dienos. Manau, kad dar bus daug dienų šiltų, kai gailėsime, kad nebuvom patenkinti vėsumu. Šiuo laiku ir nėra noro nueiti prie Mičigano ežero pasivaikščioti.

Gyvenu prie lietuvių parapijos Milwaukee mieste, Visconsin valstybėje. Lietuvių yra mažai šioje parapijoje, nes parapiečiai yra išsisklaidę po visą miestą ir apylinkės miestelius. Visvien

šioji parapijėlė yra svarbi ir reikalinga. Patys lietuviai gal ir negalėtų jos pilnai išlaikyti, bet sekmadieniais ateina nemaža kitataučių, kurie užpildo bažnyčią per dvejas Mišias. Šioj parapijoj nuolatai bus lietuvis kunigas, kuris aprūpins lietuvius dieną ar naktį.

Didelių malonių šaltinis

Iš lauko šioji bažnytėlė yra labai paprasta. Ji nestebina praeivių savo gražumu, bet yra kukli ir švariai užlai-

koma. Vistiek per ją keletas šimtų žmonių susilaukė daug ir ypatingų malonių. Keli parapiečių vaikai pasiekė kunigystę ir keletas mergaičių priėmė vienuolės abitą.

Buvusieji šios parapijos klebonai niekad nēr stebinę pasaulį dideliu mokslu ir iškalbingumu, bet visvien jų sakomas žodis buvo Dievo duotas, ir jis visad vedē prie amžinos laimės. Daug klausē to skelbiamo žodžio, nes daug jau palaidotų garbingai užbaigē gyvenimą ir buvo ištikimi Bažnyčios mokslui.

Daug parapiečių susitiko parapijos parengimuose ir vėliau stoji prie altoriaus, prisiekdami amžinai gyventi moterystės luome. Vėliau jų vaikai buvo čia krikštyti ir priėmē pirmuose sakramentus. O visa tai įvyko, nes šioji bažnytėlė buvo įrengta šiame mieste arti tų žmonių.

Parapiečiams nevisad buvo lengva išlaikyti šią parapiją ir josios tarnus, nes per tuos keliasdešimt metų buvo ir sunkesnių laikų. Dabar šioji bažnytėlė yra be skolų ir daug gražiau papuošta, negu buvo pirmiau. Mažiau pinigų reikalaujama iš pačių parapiečių. Bet parapiečiai nesigaili, kad net sunkiuose laikuose aukojo ir dovanojo. Šioji bažnyčia netik aprūpino jų dvasinius reikalus, bet ir neša garbę jų tautybei. Čia vis skelbiamas lietuviškas žodis ir daromi kiti patarnavimai lietuviams.

Visad remkim parapines bažnyčias

Kai pagalvojame, kiek daug malonių ateina iš vienos parapinės bažnyčios, reik nulenkti galvą ir dėkoti Dievui už tą didelę palaimą. Kaikuriuose bažnyčiose per dvidešimt penkis metus milioną kartų Kristus buvo priimtas šv. Komunijoje ir keli šimtai tūkstančių šv. Mišių buvo atnašauta. Kiek kitų pamaldų ir šventų įvykių buvo tose bažnyčiose! Tikrai galima sakyti, kad mūsų bažnyčios yra šventos vietos ir vertos didžiausios pagarbos.

Ir kiek daug gero yra padariusios mūsų parapinės mokyklos! Kiek tūks-

tančių vaikų išmoko Dievą pažinti ir Jį mylėti tuose kambariuose! Tai yra ir kita priežastis, kodėl kiekvienas parapietis turėtų mylėti savo parapiją.

Tikrai mes niekad negalėjom nuoširdžiai mylėti kiekvieno paskirto kunigo toje parapijoje, bet visvien kiekvienas kunigas nešē Dievo žodį ir jį skelbē iš sakyklos. Gal pati bažnyčia nēr tokia graži ir patogi, kaip mes norėtumēm? O Dievo malonės mus vis laimino ir davē amžiną laimę, jei mes norėjome ją priimti.

Nēra kitos įstaigos, kuri yra tiek patarnavusi parapiečiams, kiek parapijos bažnyčia. Kaikurie mano, kad parapinė bažnyčia jiems yra reikalinga tik sekmadieniais ir tai tik vienai dienai yra brangus jos užlaikymas. O vistiek švenčiausias Sakramentas turi būti laikomas dieną ir naktį, kad galima būtų Jį atnešti į namus kiekvieną valandą ligos ir nelaimės metu.

Visa tai yra tik kelios priežastys, kodėl turėtumēm nuoširdžiai aukoti parapijos bažnyčioms. Svarbiausia mums reik atsiminti, kad bažnyčiose gyvena mūsų Viešpats, kuris visad laukia mūsų apsilankant arba yra pasiruošęs, reikalui pasitaikius, pas mus atvykti iš tos bažnyčios.

Auka duota parapijai nēr auka klebonui, bet Dievui Jo šventovės išlaikymui. Visi, kurie sveikai galvoja, tai supranta, bet tie, kurie ieško priežasčių neaukoti, vis suras ją, nes nēra galo visai pasiteisinimų eilei. Dievui niekad negalima duoti per daug, nes Jis tikrai yra vertas mūsų didžiausios aukos. Per Jo malonę mes turime tai, ką galime duoti.

P. P. Činikas, MIC.

Plastikinis bokštas

Viena Massachussets valstybėje bažnyčia įsitaisē plastikinį bokštą. Jis yra 27 pėdų aukščio, bet sveria tik 600 svarų. Trečdaliu pigesnis, negu būtų daromas paprastų plytų. Jo niekad nereikēs dažyti, nereikēs pastangų jį gražų palaikyti.

DIDVYRIŠKAS AMERIKIETIS KORĖJOJ

Prieš tris metus nuskendo Korėjoj Han upėje, netoli Seulo miesto, jaunas amerikietis, kuris bandė išgelbėti skęstančius korėjiečius berniukus. Nuskenęs amerikietis buvo Medard Zveber iš New Market, Minn. Amerikietis tarnavo du metus armijoje Korėjoj 1953—5 metais ir, važinėdamas po ją, pamatė koks didelis skurdas joj viešpatauja.

Stato bažnyčia

Pirmiausia jo talka pasireiškė tada, kai reikėjo pastatyti bažnyčią, tikriau reikėjo ją atnaujinti. Bažnyčia buvo apgriuvusi ir apleista. Ji vadinosi Myung Soo Dai, tai yra, Taikos Karalienės vardu. Bet atstatymui tos bažnytėlės papiečiai neturėjo pinigų. Ir tada į talką atėjo jaunasis karys Zveber. Jis surinko nuo karo meto Korėjoj nesprogusius sviedinius, nežiūrėdamas pavojaus juos išsardė, ir bombų kevalus pardavė kaip metalo laužą. Zveber surinko pinigų iš draugų amerikiečių, pats pasirūpino bažnyčios projektu ir pats dirbo prie statybos kiekvienu atliekamu metu.

Šis kario Zveber darbas buvo visų pripažintas tikrai dideliu. Ir kada 1955 m. bažnyčia buvo šventinama, apaštališkasis vikaras vysk. Paul. M. Ro asmeniškai apdovanojo Zveberį medaliu: "Už tarnybą Dievui ir Korėjos respublikai".

Tuo metu, kada jis statė bažnyčią taip pat neužmiršo ir labdarinių darbų. Ir daug įvairių labdarinių darbų atlikta su Zveberio iniciatyva. Iš tokių pavyzdžių galima paminėti, kaip jis padėjo suorganizuoti pagalbą Kunpo vietovėje. Ten buvo našlaičių, kuriuos jis išūnydavo ir juos siųsdavo į mokyklas. Vieną kartą jis davė užstatą už vieną moterį, kuri pateko į kalėjimą, nes atvažiavo į Seulo miestą su negaliojančiu leidimu; jis rūpinosi jos šeima ir išreikalavo ją paleisti iš kalėjimo.

Vėl į Korėją

Karys tiek pasižymėjo gerais darbais, kad tada, kai jis 1955 m. rugsėjo

mėnesį buvo paleistas seržanto laipsniu iš kariuomenės, Korėjos Bažnyčios ir vyriausybės narių kviečiamas, vėl sugrįžo į Korėją. Jis buvo pakviestas specialiu kvietimu vyskupo Ro ir viceprezidento. Į Korėją jis atvyko 1956 m. sausio mėnesį ir ten aerodrome buvo sutiktas šimtų korėjiečių ir oficialių asmenų didžiulėmis ovacijomis. Zveber pradėjo dirbti Amerikos ambasadoj.

Korėja verkė

Ir taip Zveber dirbo toliau ligi nuskendo begelbėdamas korėjiečius berniukus. Visas kraštas pamatė, kad jie turėjo savo krašte didvyrį, kuris ir mirė didvyrio mirtimi. Šimtai telegramų iš visos Korėjos buvo nusiųstas Zveber šeimai, kuriuose buvo reiškiamas užuojauta. Nusiųstė užuojautos telegramas vysk. Ro, prez. Rhee ir šimtai kitų korėjiečių. Gyventojai Korėjoj buvo priblokšti tokios žinios. Prez. Rhee savo radiogramoj Zveber šeimai pasakė: "Mes esam sukręsti dėl jūsų sūnaus mirties. Mes maldose ir mintyse drauge su tūkstančiais korėjiečių esame su jumis jūsų šią sunkią valandą".

Taikos Karalienės bažnyčioj, kuriai pastatyti tiek daug padėjo Zveber, padėta paminklinė lenta su vysk. Ro įrašu, kur sakoma, kad ši bažnyčia yra paminklas nuostabiam krikščioniškam broliškumui paliudyti, ir kad visi, kurie melsis į Viešpatį Dievą šioje bažnyčioje, tegu prisimena Zveberį ir jo šeimą.

Zveberis kilęs iš 10 vaikų šeimos. Vienas tos šeimos sūnus yra kunigas Minnesotoj, trys dukros yra vienuolyne, kitas sūnus, Maryknolių vienuolis, išventintas šių metų birželio 13 d., Maryknolių kopyčioj New Yorke. Ir šis žuvusio brolis, naujasis kun. Ben Zveber vyks misijoms į Korėją. Jo mišios pirmos bus atlaikytos toj bažnyčioj, kurią pastatė jo brolis didvyris, apaštalas ir karys. Tai Taikos Karalienės bažnyčioje.

Myk Muraitis

MALDOS APAŠTALAVIMAS

BENDROJI INTENCIJA

1959 m. RUGPIŪČIO MĖNESIUI

Visuomeninis teisingumas

Jėzus Kristus pasakė, kad reikia atiduoti ciesoriui, kas ciesoriaus, ir, kas Dievo, Dievui. Tuo Jis nurodė kelią, kuriuo mes turime eiti. Ar Viešpats Jėzus atskyrė pilnai politinius ir visuomeninius reikalus ir leido politikams tvarkytis taip, kad nebūtų kreipiama jokia į tai dėmesio religiniu atžvilgiu. To negalėjo būti. Jis pridėjo, kad tai, kas priklauso Dievui, būtų atiduodama Dievui. Teisingumas yra dorybė, kuri išsina iš Dievo ir į Dievą veda.

Mūsų Viešpats neįkūrė jokios politinės dinastijos. Jis neparašė konstitucijų ir nesudarė praktiškų visuomeninių programų. Tai padaryti yra žmonių reikalas, atsižvelgiant į teisingumo dėsnius, žmogišką vertybę ir dievišką meilę. O tų reikalų yra daug. Opiausi ir kasdieniniai yra šie. Pirmoj vietoj šeimos šventumas. Jungtvių skyrybos yra visuomeninė nelaimė. Religiniu atžvilgiu moterystė kaip sakramentas yra stiprus geros visuomeninės tvarkos pamatas. Geras už darbą atlyginimas ir geros darbo sąlygos gali būti garantuotos tik tai ten, kur pripažįstama kiekvienam asmeniui Dievo sūnaus teisės ir atmetama vergija bei klasių susiskirstymas, kaip pasibaisėtina šventvagybė. Užsienio pagalba yra vertinama kaip broliškumo ženklas.

Bažnyčios balsas yra Kristaus balsas, kuris kalba Dievo vardu visiems žmonėms, kaip savo vaikams, nuolat skatindamas: "Mylėkite vienas kitą!"

MISIŲ INTENCIJA

Vietinių pašaukimų misijose
medžiaginis palaikymas

Rugpiūčio mėnuo pašventas **MARIJOS
DANGUN PAĖMIMO** garbei
Mėnesio globėjas—šv. Alfonsas Liguori
— rugpiūčio 2 d.

Šv. Alfonsas gimė Italijoje 1696 m. Dar jaunas būdamas, jis baigė teisių

mokslą ir keletą metų ėjo advokato pareigas, gindamas bylas teisme. Tėvas jam paruošė garbingas ir pelningas vestuves, tačiau jis pasiryžo tapti kunigu, kad daugiau gero galėtų padaryti žmonėms. Trisdešimt metų amžiaus buvo išvestas kunigu. Daug ir uoliai dirbo. Supratęs, kad vienas visų reikalų neap rūpins, įsteigė Išganytojo, vadinamą redemptoristų, vienuoliją. Vėliau šv. Tėvas į paskyrė vyskupu. Jis parašė daug ir žymių veikalų, ypač garsūs yra jo moralinės teologijos veikalai. Šventasis turėjo didelį pamaldumą į švč. P. Mariją. Alfonsas Liguori mirė 1787 m., paskelbtas šventuoju 1839 m. ir Bažnyčios daktaru 1871 metais.

Pratyba. Kasdien kalbėk rožančių, jei gali, net vieną dalį daugiau, už pašaukimus arba nusidėjėlių atsivertimus.

ŽODIS PROMOTORIAMS

Maldos apaštalavimas, Pijaus XII žodžiais tariant, yra krikščioniškojo gyvenimo geriausia forma. Visi promotoriai deda pastangas, kad vietinis Maldos apaštalavimo centras būtų gyvas.

Daug naudos gali duoti geros misijos arba rekolekcijos, o dar labiau atsitiesimo savaitė, kuri paskleis Maldos apaštalavimą ir įves į papilinį gyvenimą. Tokiu būdu vietinis centras pradeda gyvuoti.

Kada tėvas Ramiere pradėjo Maldos apaštalavimą, jis labai buvo susirūpinęs, kad gražus šis darbas tesėtų. Lengviau pradėti, kaip išlaikyti. Tai gali palaikyti taip pat tasai dvasinis maitas, kurį nuolat randame religinio turinio laikraščiuose. Pavyzdžiui, Maldos apaštalavimo centras New Yorke angliškai leidžia: švč. Širdies Pasiuntinys (Messenger of the Sacred Heart). Kiekvieną savaitę LAIVAS duoda nuolatinio dvasinio peno, kaip geriau pasekti Jėzų Kristų. Čia talpinami šventųjų ir gerų žmonių pavyzdžiai sužadina gerus norus. Didelis apaštalavimas yra platininti gerą katalikišką spaudą.

Su mūsų bendradarbiais

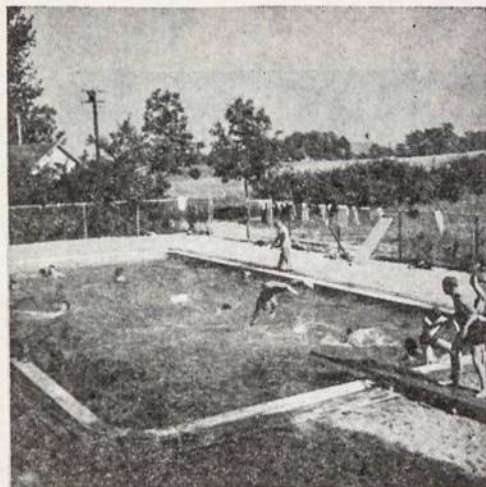
Dievo Tarno Ark. Jurgio Matulaičio beatifikacijos byla

Vatikano dienraštis "L'Osservatore Romano" pranešė, kad birž. 23 d. Romoje Šventoji Apeigų Kongregacija svarstė arkivyskupo Jurgio Matulaičio raštų cenzorių pranešimus. Tai pirmas kartas, kai ši beatifikacijos byla jau svarstoma Šventojo Sosto įstaigos. Didelis žingsnis pirmyn. Apie rezultatus dar neturime jokios žinios. Pasimelskime, kad visi reikalai eitų sklandžiai. Tikimės, kad šio mėnesio "Beatifikacijos žiniose" daugiau apie tai sužinosime.

• **Marijonų seminarijos piknikas** praėjo gana sklandžiai. Palankus oras pagelbėjo atsigaiivinti gamtoje. Šv. Mišios buvo laikomos lauke — parke, prie šv. Juozapo statulos. Mišias laikė marijonų labai artimas ir nuolatinis rėmėjas prel. Ign. Albavičius, Cicero šv. Antano lietuvių parapijos klebonas. Laikė mišių gražiai pagiedojo, Ant. Skridulio vadovaujamas, choras. Pamokslą pasakė Draugo redaktorius kun. Kaz. Barauskas, kuris priminė visiems arkivysk. Jurgio Matulaičio testamentą: "Rikiuokitės ir pasišvęskite!" Tik geradarių ir bendradarbių dėka marijonai galėjo įsigyti savo įstaigas, jas išlaikyti ir kitus apaštalavimo darbus atlikti.

Po pamaldų visi turėjo progos atsigaiivinti, pasivaišinti ir pasilinksinti. Didžiausią dovaną — automobilį loterijos traukimu laimėjo vienas lietuvis chicagietis.

• **Berniukų stovykla.** Nuo birželio 14 d. iki liepos 4 d. marijonų seminarijos patalpose vyko vasaros berniukų stovykla. Suvažiavo net 36 berniukai. Visa programa buvo vedama lietuviškai. Stovyklai vadovavo kun. Jurgis Navys, MIC, atvykęs šiam reikalui iš Marianapolio, kur eina mokytojo pareigas. Jam pagelbėjo muzikas F. Strolija, kuris mokė lietuviškai giedoti, dainuo-

Berniukų maudyklė marijonų seminarijoje

ti, šokti ir kitų pramogų. Talkino taip pat vyresnio amžiaus jaunuoliai, kurie anksčiau turėjo progos šioje vietoje stovyklauti. Nuo liep. 4 d. prasidėjo berniukų stovykla vedama jau angliškai. Jai vadovauja kun. A. Gražulis, MIC, pagelbstint kun. Jer. Zaloniui ir klier. Jon. Bulger.

• **Kun. Ant. Gražulis, MIC,** birž. mėn. gale Loreto ligoninėje, Cicero, turėjo trūkio operaciją. Ligonis greit sustiprėjo ir stojo į savo mėgiamą darbą berniukų stovyklai vadovauti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narys

A. † A.

PETRAS NORUŠIS

Gyveno Chicagoje, Ill., mirė 1958 m. lapkričio mėn.

Marijonai už a. a. Petro sielą atlaiyks dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

Naujas Vokietijos prezidentas

• Vokietijos prezidentu liepos 1 d. išrinktas Henrikas Luebke, 64 metų, katalikas, krikščionių demokratų partijos narys, buvęs vakarų Vokietijos žemės ūkio ministeris.

• Šventoji valanda šv. Petro bazilikoje. Švč. Jėzaus Širdies šventėje šv. Petro bazilikoje, Romoje, buvo šventoji valanda, kurioje dalyvavo šv. Tėvas, Romoje gyvenantieji kardinolai, vyskupai, kunigai, vienuoliai, taip pat maldininkai iš Romos, Italijos ir kitų kraštų. Šv. Tėvas pasakė įžanginę kalbą, kviesdamas bendrai maldą už Bažnyčios šventumą ir pasaulio taiką. Ypač prašė visus melstis už kenčiančius visame pasaulyje kūno ir sielos skausmus.

• Jugoslavijos kardinolas Aloyzas Stepinac, birž. 24 d. nelaisvėje sulaukė 25 metų vyskupo konsekravimo sukakties. Šv. Tėvas pasiuntė jam sveikinimo laišką. Kard. Stepinac jau nuo 1951 metų yra namų arešte savo gimtiniame kaime, Jugoslavijoje. Štai komunistų skelbiama religijos laisvė!

• Ukrainiečių katalikų vyskupas, skirtas ukrainiečiams Vokietijoje, Platon Kornyljak konsekruotas liep. 7 d.

ukrainiečių Nekalto Prasadėjimo katedroje, Philadelphijoje.

• Katalikų universitetas Peking, Kinijoje, kuris dabar komunistų uždarytas, planuojama įkurti Formozoje. Vokietijos Muensterio universitete dabar studijuoja 18 kinų jaunuolių, kurie išauklėti kard. Kl. von Galen dvasioje neš ją į Kiniją. Kard. von Galen, miręs 1946 m., yra kandidatu į šventuosius.

• Rožančiaus sąjudis. Belgijos Roeselare mieste neseniai dalyvavo apie 80,000 žmonių rožančiaus maldos šeimos sąjūdžio pamaldose. Kalbėjo šio sąjūdžio organizatorius kun. vienuolis P. Peyton. Dešimtys tūkstančių jo klausė ir kituose Belgijos miestuose. Dabar kun. P. Peyton vyksta su šia misija į pietinę Ameriką, vėliau vyks į Filipinus.

• Rumunų kunigas Petras Moga su savo šeima ir keliais savo parapičiais šiomis dienomis priimtas į Katalikų Bažnyčią Dearborn, Mich. Priėmimo apeigas atliko Detroit pagalbininkas vyskupas J. Donovan.

• Nelaimingas atsitikimas. Chicago vidurmiestyje birž. mėn. gale buvo peršautas prel. J. Schneider, 51 metų, dirbęs Mount St. Mary seminarijoje, Norwood, Ohio. Šūvis jį sunkiai sužeidė, beinantį gatvę. Policija kaltininką sugavo. Paašškėjo, kad tai psichiškai nesveikas liginis, pabėgęs 1954 m. iš liginės, Clyde Cecil Morr, 69 metų.

• Nėra laisvės. — Kardinolui Juliui Doepfneriui, Berlyno vyskupui, komunistai neleido vykti į Goerlitz, rytų Vokietijoje, konsekruoti naują vyskupą pagalbininką.

• Pirma maronitų bažnyčia. Chicagoje, 5701 W. Midway, arkivyskupas Meyer pašventino pirmą šiame mieste maronitų (rytų apeigų katalikų) bažnyčią, pastatytą Libano Dievo motinos vardu.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Darius ir Girėnas** perskrido Atlanto vandenyną 1933 m. liepos 15 d. Šiomet sukanka 26 metai nuo tos dienos. Jų karžygiško žygio pagarbai įvairiose vietose ruošiami minėjimai.

• **Vysk. V. Brizgys** birž. mėnesį lankėsi Kanadoje. Montrealyje, Aušros Vartų par. birž. 7 d. ir Toronto Prisikėlimo parapijoje birž. 21 d. suteikė Suvirtinimo sakramentą.

• **Lietuvių kunigų permainos.** Kun. Titas Narbutas perkeltas į Nativity of our Blessed Lord, Brooklyn, N. Y. (20 Madison St., Brooklyn 38, N. Y.); kun. Aleksandras Nekrašius perkeltas į Our Lady of Sorrows parapiją, Corona, L. I.; kun. Jonas Tomalonis perkeltas į Our Lady of Solace, Coney Island, N. Y.; kun. Jonas Maknys perkeltas į St. Fidelis parapiją, College Point, N. Y.

• **Sibiro lietuvių maldaknygė** "Marija, gelbėki mus" jau išversta į lietuvių kalbą. Išvertė Kęstutis Trimakas, S. J. Ruošiasi ją vėl išleisti "Ateitis."

• **Kun. A. Rubšys**, baigęs šv. Rašto studijas Romoje, nuo šio rudenio profesoriaus Manhattan kolegijoje, New Yorke.

• **Prel. J. Mendelis**, Baltimorės lietuvių šv. Alfonso parapijos klebonas, atostogų išvyko į Europą. Šioje parapijoje liepos mėnesį pagelbsti Laivo administratorius kun. Andr. Naudžiūnas, MIC. Rugpiūčio mėnesį važiuoja į pagalbą kun. Jz. Petraitis, MIC, marijonų šv. Kazimieros provincijos sekretorius.

• **Kun. Juozas Zeliauskas**, salezietis, atvykęs neseniai iš Romos, atsigulė į Loreto ligoninę, Cicero, Ill. Kun. Zeliauskas buvo anksčiau Saleziečių Berniukų gimnazijos Italijoje direktorius, paskutiniu laiku jis buvo Saleziečių instituto Romoje profesorius.

• **Kun. Jonas Kardauskas**, Santo

Andre, Brazilijoje, klebonas, atvyko į JAV aplankyti savo giminių. Paskutinio karo metais kun. Kardauskas buvo klebonu Vilkaviškyje.

• **Kun. Kaz. Petrauskas**, šiuo laiku dirbąs šv. Klaros parapijoje, Central, N. Mex., pereito mėnesio gale minėjo savo kunigystės 25 metų sukaktį.

• **Basmė už jungtuves bažnyčioje.** Paľbradės, Lietuvoje, žemės ūkio banko tarnautojas komjaunuolis Barzda susituokė bažnyčioje. Komunistinio jaunimo organizacija apsvartė tą įvykį ir tą jaunuolį atatinkamai nubaudė už "netinkamą elgesį."

• **Priešreliginė kova.** Šių metų birželio mėnesį Maskvoje įvyko vadinamasis "visasąjunginis pasitarimas mokslinio ateizmo klausimais." Numatoma didesnė propaganda, įtraukiant ateizmo pagrindų dėstymą aukštose mokyklose, leidžiant antireliginių leidinių, į propagandos darbą kviečiant tuos, kurie anksčiau buvo religingi.

• **Enciklika apie masonus.** Neseniai lietuvių kalba ir atskira knygele pasirodė popiežiaus Leono XIII enciklika apie masonus. Ją išvertė ir išleido K. A.S. Spausdino Draugo spaustuvė. Šią knygelę galima čia gauti už 50 centų. Labai naudinga, kad katalikai, perskaitę ši viešą Bažnyčios žodį, pažintų jos priešų slaptą ir žalingą veiklą.

• **Mirė seniausias liet. gydytojas.** Geg. mėn. 25 d. Lietuvoje mirė seniausias lietuvis gydytojas, dr. Rokas Šliupas, eidamas 94 metus. Tarp kitų velionio darbų minėtina, kad jis sukūrė ir išvystė Lietuvos Raudonąjį Kryžių.

• **Mokslo premija L. Dambriūnui.** "Aidų" žurnalo mokslo premijos komisija paskyrė \$500 premiją Leonardui Dambriūnui už jo studiją "Lietuvių kalbos veiksmoždzių aspektai".

KRISTAUS KANČIA

Ką tik išėjo iš spaudos ši knyga — KRISTAUS KANČIA — pagal Dievo tarnaitės Onos Kotrynos Emmerich regėjimus, surašyta Klemenso Brentano. Knyga turi 343 puslapius. Kainuoja \$3.00. Gaunama Draugo knygyne.